

Winther: Den Delsing, der er gjort i vort Finantsvæsen, efterat den nye Forfatning for Fællesstaten er bleven indført, har efter min Mening gjort Rigsdagens Stilling i Finantsfager noget vanskeliggere; vi ere ikke mere Herre over at bevilge de Penge, der kræves til Statsøiemed, saaledes som vi tidligere for Danmarks Riges Bedkommende have havt Magt til; vi ere henviste til blot at udlevere saa store Tilskud til de Sager, der ere fælles for Monarchiet, som Rigsraadet beslutter. Jo mere dette er Tilfældet, desto mere ere vi opfordrede til at forsøge at tilveiebringe Orden og Sparommelighed indenfor det Omraade, hvor vi have Indflydelse. See vi nu hen til den Maade, hvorpaa Finantserne have stillet sig for Danmarks særlige Anliggendes Bedkommende, siden denne Forandring foregik, vil det erkjendes, at der er en stadig Tilvært i Udgifterne. Undersøge vi, hvad Grunden dertil kan være, saa troer jeg, at det vil vise sig, at det fornemmelig er forhøiede Lønninger til Embedsmænd og betydelige Bygningsforetagender, som ere Skyld i Forøgelsen. Jeg miskjender paa ingen Maade Regjeringens gode Hensigt med at foreslaae Institutioners Oprettelse, hvorved den mener at imødefomme en saadan Trang, som under Folkets Udvikling kan være kommen frem, og som ikke tidligere har været tilstede; jeg anseer det for at være en Pligtbelydelse, og at altsaa Regjeringen fortjener Tak derfor, men paa den anden Side er det jo ligefrem, at Regjeringen ikke kan staa i et saa nært Forhold til Folket som en Rigsdag, der bestaaer af Mænd fra de forskjelligste Dele af Landet og af de forskjelligste Folkeklasser. Det er derfor naturligt, at det er Rigsdagens Hverv at komme Regjeringen til Hjælp ved at angive den rette Grændse, hvortil der kan gaaes i Udgifter, og dens Pligt er det at forsøge paa at faae Regjeringen til at opsætte, hvad der ikke er Kræfter til strax at udføre. Ligefom det er Rigsdagens Pligt at være opmærksom herpaa, saaledes er dette jo ogsaa Pligt navnlig for det Udvalg af Mænd, vi udnævne til at forberede Behandlingen af Finantsfagen, hvilket jeg anerkjender, at det stadigen har opfyldt med særdeles Dygtighed og Samvittig-

hedsfuldhed; men jeg troer ogsaa, at det er enhver anden enkelt Rigsdagsmands Pligt at paavise, hvad han antager, at der særligt kunde være at henvende Opmærksomheden paa, og at udtale det, forinden et Udvalg bliver nedsat. Jeg skal saaledes tillade mig at nævne nogle Punkter, som det har staaet i min Magt at see som dem, med Hensyn til hvilke det kunde være ønskeligt at virke og at angive den Retning, hvori jeg troer, at vor Virksomhed kunde have Besparelser tilfølgende.

Jeg er enig i, at der tidligere har været Embedsclasser, som ikke have været tilstrækkeligt lønede, men Rigsdagen har med stor Beredvillighed imødeføjet den forhaandenværende Trang i saa Henseende — der er i de senere Aar udkommet ikke saa faa Lønningslove, som have tilveiebragt en efter min Mening i det Hele tilstrækkelig Løn; i de dyre Aar er der sørget for saadanne Tilskud, at Lønnens Størrelse stod i Forhold til Fordyringen af Livets Fornødenheder. Regjeringen synes dog ikke, at der er gjort nok, den er atter kommet med Forslag om Embedsmænds Lønningsforhøielser, som allerede idag er bleven nævnt af en anden Rigsdagsmand, men jeg troer, at den i sine Forslag er gaaet for vidt, og dette har allerede ifjor været en Mening her i Thinget hos Mange, navnlig hos flere af dem, der behandlede de samme Lovforslag, hvilket kan sees af den Betænkning, der er tilstede i Rigsdagstidendens Anhang fra ifjor. Paa den anden Side har Regjeringen forsøgt at gjøre det Skridt, som var absolut fornødent, naar Lønnen skulde forhøies, nemlig at foreslaae nogle Indskrænkninger i Embedernes Antal, men det forekommer mig, at den deri ikke er gaaet saa vidt, som den burde. Jeg troer, at der, uden at foretage meget gjennemgribende Forandringer, vil være Midler til allerede strax at indskrænke Embedernes Antal, og at faae en større Deel af Embedsmændenes Tid anvendt i Statens Tjeneste til gjenfærdig Nytte. Dette er ikke en ny Betragtning, jeg i den Henseende vil gjøre gjældende, jeg skal kun i al Korthed henvise til tidligere Finantsudvalgs Bemærkninger i saa Henseende. — Der blev saaledes f. Ex. i 1856